

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Draží věřící,

když Panna Maria předala sv. Ignácovi duchovní cvičení, poskytla mu prostředek k vybudování řádu, který se stal nejdůležitější bojovou jednotkou protireformace, obnovy katolické Církve a misijní horlivosti v pohanském světě. Tovaryšstvo Ježíšovo neslo pochodeň víry na všechny kontinenty a k národům v nejdlehlších částech světa. Pro hodnotu a pravost Tovaryšstva Ježíšova svědčila od počátku i nenávisť všech vnějších a vnitřních nepřátel Církve vůči němu, nenávisť vlažných, zesvětštělých, duchovně vyprázdněných na jedné straně a nábožensky upřílišněných fanatiků a puristů, kritizujících nekonvenční pastorační a misijní metody, na straně druhé.

Jezuité se stavěli proti pověrám, které vedly až k tomu strašnému zneužití katolického náboženství v čarodějnických procesech, odmítali náboženské pronásledování a usilovali o obracení bloudících misie, hlásáním Kristova učení, vysokou učeností spojenou se skromným kajícím životem. Jezuité v důvěře k Matce Boží zakládali mariánská bratrstva, podporovali zpěv náboženských písní a provozovali všechny stupně škol. V Českých zemích se zasloužili o uchování češtiny jako spisovného jazyka, vydali mnoho českých knih a čeština se vyučovala na jezuitských gymnáziích.

Pro naše Kněžské bratrstvo jsou jezuitská spiritualita a misijní horlivost důležitou inspirací. V prvním semináři v Ecône působil jako spirituál Père Barrielle, který byl knězem exercičního díla, jež založil Père Vallet – původně jezuita –, pro kázání duchovních cvičení laikům. Père Barrielle předal s velkou podporou našeho zakladatele Msgr. Lefebvra živou tradici exercicií prvním bohoslovcům v Ecône a ignaciánské exercicie se tak staly díky Boží prozřetelnosti u našeho Kněžského bratrstva jedním ze základních kamenů kněžské formace, ale i duchovní obnovy laiků. Proto také všechny distrikty mají zpravidla exerciční dům, jenž je integrální součástí základní vybavenosti pro náš apoštolát. Je velkou radostí a darem Boží prozřetelností, že i my máme v rámci brněnského děkanství ve Zlatých Horách svůj vlastní exerciční dům. Aby mohl plnohodnotně sloužit svému účelu, rozhodli jsme se přistavět deset cel, čímž bude možno samostatně ubytovat 17 exercitantů. Koncem června se podařilo dosáhnout stavebního povolení, první práce již začaly před tábory pro děti a mládež a ihned po nich budou pokračovat. Rakouská nadace přispěla na stavbu částkou 100 000,- EUR a zbytek musíme financovat z vlastních prostředků, proto

budeme vděčni za každý další finanční příspěvek, aby se podařilo stavbu co nejdříve dokončit.

I odkaz mariánských bratrstev je v našem Kněžském bratrstvu živý, v tomto duchu bylo založeno i Růžencové křížové tažení, které spojuje věřící pobožností posvátného růžence. Jezuitským odkazem je i Italská kongregace ve Vídni – původně jezuitské mariánské bratrstvo pro Italy v Rakousku –, která Kněžskému bratrstvu předala Minoritský kostel a nadále v něm působí.

Na jezuitskou tradici vydávání českých knih v Dědictví Svatého Václava pro náboženské vzdělávání, pěstování křesťanské kultury a křesťanského umění navazuje naše nakladatelství Dědictví Svatováclavské.

Kněžské bratrstvo provozuje i celou řadu katolických škol, které jsou řádným způsobem vzdělávání dětí a mládeže. Jistě je i pro nás v České republice cílem založit alespoň katolickou školu v prvním stupni, ale v blízké budoucnosti to není reálné, proto je důležité snažit se nalézt co nejhodnější státní školy, výuku profánních předmětů v duchu křesťanského pohledu doplnit doma, popřípadě s pomocí kněží či oborově vzdělaných věřících, a na výuku katechismu děti přivést do našich kaplí.

Velkou inspirací je pro nás misijní duch, který nás vede k zamyšlení, jak oslovit každého člověka a přiblížit mu poklad plnosti katolické víry – oslovit „celníky a nevěstky“, jak to činil náš Pán, a nebát se křesťanských farizeů, kteří se chtějí uzavřít do svého synedria a tam posvátně zahnívajíc páchnout samolibostí.

Naše misie není misí hypotetických konstruktů a politických teorií, misie náboženských extravagancí a excentrických smyšleností, není to misie světských marností, které pomínou i s těmi křesťany, kteří se do nich celým svým bytím noří, naše misie musí být misí víry, musí přinášet Krista, pravdy Kristovy a lásku a milosrdenství Kristovo ke všem lidem. Pak bude naše dílo požehnáno tak, jak bylo požehnáno dílo sv. Ignáce a jeho následovníků, pak budeme nenáviděni různými upřílišněnci, náboženskými vychýlenci, ale i těmi, pro něž budeme pro jejich zesvětštění a vlačnost špatným svědomím, a to vše nám bude ke cti u Hospodina.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Père Barrielle (+1. 3. 1983 Ecône) v přednáškách Msgr. Lefebvra

Duchovní přednáška v semináři v Ecônu dne 8. března 1983

Rád bych učinil několik poznámek o našem milém Père Barriellovi a pokusil se do jisté míry definovat, čím byla významná tato jemná kněžská osobnost, kterou jsme směli poznat... Co bylo jeho duchovním hnacím motorem, smím-li to tak říci, životním centrem jeho myšlenek, jeho kněžské duše?

Myslím, že byl zachráncem duší. Zdá se mi, že byl až úzkostlivě posedlý touto usilovnou, neustálou touhou. Nepolevil, jak jste sami viděli, až do té míry, která se nám někdy zdála téměř přehnaná. Dokonce při špatném zdraví chtěl stále dál kázat, a to s jediným cílem, totiž spasit duše, i svou vlastní duši. Tvrdím, že opustil svou obec věřících v Marseille proto, aby následoval Père Valleta, protože měl přesně tuto vizi duchovních věcí. Prodchnut starostí o spásu duší považoval za svou povinnost kázat exercicie. V nich viděl možnost přivést mnoho lidí k vědomí důležitosti spásy jejich duše. Myslím, že to je znak pravé svatosti. To je to, o co se také v první řadě snažil náš Pán a co zprostředkoval a stále ještě zprostředkovává svým kněžím – spásu lidstva, spásu duší.

Myslím, že to je velká lekce, ve které se musíme učit z příkladu Père Barriella – abychom byli naplněni myšlenkou na věčnou spásu. K tomu je zjevně zapotřebí tohoto velikého ducha víry, kterého měl, který mu umožňoval sjednocení s nebeskými věcmi, s nebeskými skutečnostmi, s Bohem, naším Pánem, Nejsvětější Trojicí, svatými anděly, nejláhoslavenější Pannou, Nejsvětějším Srdcem, svatým Josefem... Z této zbožnosti žil. Nejlepším důkazem toho jsou malé knížičky, které nám zanechal a které jsou tak cenné, protože do nich vložil krev svého srdce a rozvinul v nich svou odevzdanost. Protože si byl tolik vědom věčných věcí, měl přání zprostředkovávat také jiným duším tuto péči o naše vlastní vykoupení a vykoupení našich bližních.

Z tohoto důvodu je velmi žádoucí, abychom uchovávali toto dědictví, které nám zanechal, zejména exercicie. Jak jsem již řekl a napsal, věřím, že kněží, kteří mají přání kázat exercicie, spasí jak svou duši, tak i duše svých bližních a zůstanou v duchu horlivosti, který bude chybět těm kněžím, kteří nemají přání kázat exercicie, zejména exercicie svatého Ignáce. Mnoho našich kněží to již činí a já věřím, že tímto způsobem získají mnoho milostí pro sebe i pro druhé.

Ať se z Vás tedy nikdy nevytratí tato vzpomínka na našeho milovaného Père Barriella. Neměli bychom připustit, aby s plynoucími týdny, měsíci a roky vzpomínka na něho zmizela a uhasla. Přítomnost jeho tělesných ostatků u nás v našem semináři bude neustálou připomínkou jeho příkladu, který nám dal.

Duchovní přednáška v semináři v Ecônu dne 1. března 1984

Vzpomínka na Père Barriella se nesmí vytratit – vzpomínka na muže Božího, vzpomínka na pravého kněze, duchovního vůdce, jenž myslel stále na to, aby prokazoval dobro duším, řídil je, vedl je. Kolik lidí v obtížích a zkouškách přicházelo za Père Barriellem, kolik za ním přicházelo seminaristů, kolik kněží, aby ho žádali o radu! Bylo to kněz s mimořádným duchem víry, který stavěl jedině na milosti Pána Boha, na pomoci Boží. Protože vždy dokázal nadchnout, podařilo se mu povzbuzovat duše, prokazovat jim dobro... Vzpomeňme tedy na jeho příkladný život a na to množství dobra, které prokázal Bratrstvu. Dobrý Bůh chtěl – myslím, že to byla Prozřetelnost –, aby se mu nezdařilo založení jeho malého společenství. Býval by si přál dále vést kongregaci CPCR [Farní spolupracovníci Krista Krále] z Chabeuilu, kterou by býval tak rád znovu založil. Přišel k nám, avšak ne s úmyslem zůstat. Mělo to být jen na přechodnou dobu s úmyslem usadit se v blízkosti, aby své chráněnce vzdělával v semináři a nakonec je sám převzal a učinil z nich kazatele exercicií, aby nově založil dílo exercicií. Ale Pán Bůh to nedopustil, okolnosti se vyvinuly tak, že se nenašel nikdo, kdo by mu v tomto díle pomohl. A tak Père Barrielle zůstal zde a my jsme si jej s velkou radostí ponechali.

Místo toho, aby našel tři nebo čtyři kandidáty pro svou kongregaci, našel jich stovky. Vštípil semináři a Bratrstvu skutečnou lásku k exerciciím, která je zdrojem neustálé duchovní obnovy nás samotných, neustálé konfrontace se sebou samými. Je vynikající – jak pro kněze, tak pro ty, kdo se účastní kázání – se stále znovu vypořádávat s podstatnými záležitostmi našeho života, s cílem, pro který jsme na zemi. Vzbuzuje to v člověku pokaždé znovu přání jednat lépe, více se řídit Boží vůlí, být mu oddanější, být vůči němu pokornější..., konečně dát opět Bohu v našem srdci, v naší duši a v našem rozumu místo, které mu náleží. Neboť až příliš často není Bůh v tomto otráveném, světském prostředí na svém místě: na Boha se buď zapomíná, popř. se ponechává stranou, nebo se považuje za pomocníka v plnění naší služby, místo abychom mysleli na službu, kterou mu máme prokazovat my. Ale Bůh je uctíván pro něho samého; Bůh je uctíván pro svou vlastní čest a pro všechna dobrodíní, jež nám prokázal, která rozmnožují jeho vlastní slávu – kolik lidí na to pamatuje?

Exercicie svatého Ignáce působí právě proto tolik dobrého, že nás stále znovu staví před tyto velké pravdy: člověku připomínají jeho stav jakožto člověka, křesťana opět navracejí před Boha na místo věřícího v Krista, správně pořádají věci, kladou pravé hodnoty tam, kde se nacházejí – v Bohu, v našem Pánu Ježíši Kristu, na věčnosti, a ne v čase, na duchovní úrovni, nikoliv na světské... Není pochyb o tom, že Père Barrielle vykonal nesmírně mnoho dobrého... Upřímně děkuji Pánu Bohu: Je to milost, opravdu velká milost pro Bratrstvo, že Père Barrielle nemálo let strávil v jeho středu.

Myslím, že kdyby tu býval nebyl, kdyby býval nepřišel, nemělo by možná Bratrstvo ten charakter, který má: charakter vytrvalosti, rozhodnosti a duchovnosti. Bezpochyby by Bratrstvo mělo v každém případě pevnost v nauce; ale musíme přesto říci: pevnost na způsob ignaciánské spirituality, která se vyznačuje statečností a vyrovnaností, tu bychom možná neměli.

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX o slavnosti Božího Těla dne 3. června 2023 v Brně

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící, když dnes slavíme našeho Pána Ježíše Krista, vzdáváme mu hold jako našemu Pánu, Bohu, Králi nebes i země, tak se musíme ptát, co formuje náš vztah vůči Němu, jak musíme žít a nechat se formovat tak, abychom také hodně přijímali svátosti, jak o tom hovoří sv. Pavel v dnešním čtení.

Pro náš vztah k Bohu je určující povinnost – splnění povinnosti. Katechismus nás učí: „Jsme na světě, abychom sloužili Bohu a po smrti se dostali do nebe.“ Sloužit Bohu je povinnost, na prvním místě povinnost, a nebeská sláva je odměnou za splnění této povinnosti. Povinnost sloužit Bohu naplňujeme tím, že „1. věříme v pravdy Boží, 2. žijeme v milosti posvěcující a 3. plníme zákon Boží.“

Věřit v pravdy Boží znamená nejen přijímat celou dogmatickou nauku, to je minimum, ale podřizovat se celému učitelskému úřadu Církve i ve věcech řádné nauky, kterou Církev pod vedením Ducha Svatého uchovává a předává. Řádnou nauku musí každý katolík pod těžkým hříchem přijímat, pokud nemá vážný theologický důvod k jinému řádně odůvodněnému theologicky erudovanému názoru, ale i tak se musí podřídit případnému rozhodnutí církevní autority.

Žít v milosti posvěcující znamená přijímat svátosti v souladu se zákony Církve – dle pokynů svého duchovního správce. Tedy ne vyhledávat si kněze, který mne obslouží svátostmi podle mých představ. Svátosti i svátostiny spravuje z Kristova ustanovení svátostné kněžstvo. To je podstata kněžského působení. Vláda nad Kristovou obětí a svátostmi v osobě – v moci Kristově, ve jménu Církve, jíž Kristus vládu předal, aniž by přestal být její hlavou.

Plnit zákon Boží znamená žít v souladu s morální naukou Církve, s jejím výkladem Božího zákona, výkladem zvyklostí a místních

tradic, jež jsou aplikací morální nauky. Katolické je to, co člověk koná pod vedením Církve, dle jejího učitelského úřadu, pod vedením svého duchovního správce, jenž řídí život křesťanské obce dle nauky Církve. Tuto vysvětluje a aplikuje ji dle místních tradic a zvyklostí tak, aby život katolických křesťanů byl svědectvím o našem Pánu Ježíši Kristu, jak jsme slyšeli minulou neděli, abychom šli do celého světa a hlásali evangelium, aby náš život byl svědectvím o Jeho vykupitelském díle, byl projevem umírněnosti a vyváženosti, a nikoliv projevem excesivní náboženské upřílišněnosti či ztřeštěnosti, která sbírá po světě katolickému duchu a našemu prostředí cizí zvyklosti, inspiruje se bláznivými americkými evangelikály, židovskými kibucy a snad i Talibánem. Jen katolík vedený skrze kněze moudrostí Církve může hovořit o plnění povinnosti vůči Bohu. A Bohu díky, můžeme říci, že naši věřící toto chápou a bývá na ně také někdy útočeno. Jsou různé skupiny, které útočí na naše věřící i na kněze, ale to nás nesmí znepokojovat. Víme, komu jsme uvěřili a koho následujeme. Pokud člověk staví svoji víru na pevném základě, tak ho tyto věci neznepokojují.

Moderní liberální mentalita totiž nenávidí už slovo povinnost, splnění povinnosti, a to se promítá i do liberálního katolictví. Žvaní se o lásce, naplňování života, životě s Bohem a dokonce i věrnosti. Ale bez plnění povinností, bez respektu k autoritě Boží a Jím ustanoveným autoritám nemůže existovat žádná láska, její místo zaujímají pak pouhé nestálé náklonosti. Bez splnění povinnosti není naplňován život člověka jako rozumem a vůlí obdařené bytosti, bez plnění povinností nemůže člověk s Bohem žít, Bohu sloužit. Neplnění povinnosti je projevem neposlušnosti vůči Bohu a Církvi. A zásadní význam poslušnosti vůči představeným v životě Církve vždy zdůrazňoval náš zakladatel Msgr. Lefebvre. Také pro neposlušnost v rámci našeho Kněžského bratrstva neměl nikdy pochopení, s neposlušnými se rychle rozešel, propustil je, protože věděl, že by Kněžské bratrstvo rozložili zevnitř. Jediná legitimní neposlušnost je v případě zneužívání autority proti integritě víry, proti blahu Církve a věřících; ta je pak povinností. Pokud jednotlivec zneužívá svoji autoritu, tak k tomu jsou tu církevní představení. A pokud se někdo domnívá,

Kněžské bratrstvo zneužívá autoritu, není nositelem katolické autority, pokud si někdo myslí, že je to případ Kněžského bratrstva, pak u nás nemá co dělat. To byl jasný katolický postoj našeho zakladatele. Říkal: Kdo není našeho názoru, ať si jde po své vlastní cestě. My se za něj budeme modlit, ale my s ním nemůžeme spolupracovat.

Dábelské dílo Satanovo je liberální, koncilní pojetí křesťanství, které vychází z protestantských herezí a svobodného zednářství. Tím, že prorůstá přímo Bohem ustanovené autority, neumožňuje řádný křesťanský život v jejich podřízenosti. To je ta největší hloubka současné církevní krize. A právě to je velkolepé providenciální dílo našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra, že pro katolíky, kteří jimi chtějí zůstat, tedy pro nás, uchoval pro mimořádnou situaci řádnou církevní strukturu v Kněžském bratrstvu sv. Pia X. Jsou lidé, kteří k nám přicházejí a toto nechápou. Jsou také někdy překvapeni; myslí si, že místní představený dělá něco na vlastní pěst a stěžují si představenému distriktu, ale ten už o tom dávno ví a dávno to schválil. S tím jsem se setkal mnohokrát za těch 24 let. To je právě ona představa toho, že Kněžské bratrstvo je liberální, nechápání toho, že je hierarchické, že my jako kněží děláme vše v souladu s našimi představenými a po domluvě s nimi. Plnost nauky a katolicky udílené svátosti jsou nutné, ale nestačí k uchování katolického ducha, toho *sentire cum Ecclesia*. Kněží bez církevních představených, věřící bez duchovních správců velmi rychle i v tradičním milieu upadají do liberální mentality, sami si začínají určovat, co je katolické, co je projevem té správné věrnosti, dohledávají si to podle toho, co jim konvenuje, na internetu, tvoří jakási uskupení, kruhy spřízněných duší a to vše na typicky protestantském principu svobodného výkladu víry. Liberalismus je rakovina duše a je bohužel navenek slučitelná s různými vnějšími podobami: moderně křesťanskou, konzervativně křesťanskou, sektářskou, atheistickou, marxistickou a komunistickou atd. Ale člověk přestane být autentickou osobností toho, co navenek prezentuje. Liberalismus rozkládá osobnost člověka. Proto je důvěryhodnější konverze přesvědčeného protestanta, atheisty, komunisty, muslima a dalších, kteří stojí za svým mylným

přesvědčením, které hájí v jisté vnitřní konzistenci, znají pojem povinnosti, poslušnosti, osobní oběti a věrnosti, než liberála, který se sice dokáže křesťanstvím nadchnout, a třeba i tradicí, ale má tak rozložený pojem hodnot, že svoji víru nepostaví na pevných základech elementárních ctností, na pojmu povinnosti a věrnosti. A proto také mnoho lidí přichází a odchází, protože jejich víra nestojí na poznání, které vede k přijetí povinnosti a věrnosti.

Takový člověk pak nedokáže v poslušnosti přijímat pravdy víry pro autoritu zjevujícího se Boha skrze Církev, chce všemu rozumět, vše chápat. Nedokáže poslechnout rozhodnutí kněze, když se mu nezdá vhodné, nedokáže respektovat to, že kněz rozhoduje na základě znalostí a informací, které ne vždy chce a může sdílet s věřícími. Ostatně o tom může svědčit každý kněz už od vstupu do semináře. Je naprostá iluze, pokud si někdo myslí, že mladý bohoslovec přijde a se vším souhlasí, všechno se mu líbí. Je mnoho věcí, se kterými nesouhlasí, které se mu nelíbí, ale přijímá je pro autoritu představených, pro to vyšší dobro. A třeba časem pochopí, proč to tak je. Ale to není důležité. Důležitý je právě ten akt ctnosti poslušnosti. Bez toho by nemohl existovat žádný tradiční seminář, bez toho nemůže existovat žádná komunita věřících, bez toho nemůže existovat žádná rodina. Děti nemusí rozumět všemu, co rozhodují rodiče, rodiče nemusí rozumět všemu, co rozhoduje duchovní správce, a duchovní správci nemusí vždy rozumět všemu, co rozhodují vyšší představení. To je naprosto přirozené. A tak to v Církvi fungovalo dva tisíce let a jen tak to také skutečně může fungovat. Rozklad toho jsou projevy liberalismu, které ohrožují každý církevní život. Tyto projevy mohou vypadat velmi zbožně, a přitom jsou útokem na podstatu Církve, protože odmítají autoritu Církve; oni mají jakousi sympatii k Církvi, ale autoritu Církve odmítají.

Dnes prožíváme velký tlak společnosti; a to není přímé pronásledování, alespoň zatím, třeba přijde, to nevím. Je to tlak moderní mentality, feminismu, svobodomyšlnosti, mravního rozvratu. S tímto nemůžeme bojovat nějakými zbožnými pózami, ale pouze přijetím Kristovy královské vlády, přijetím této vlády v konkrétní situaci a na konkrétním místě, udržováním řádu a pořádku v rodinách,

respektováním pravidel Církve skrze vládu svých církevních představených a jejich podporou. Varováním se nactiutrhání a pomluv: biskupů, našich biskupů – kdekdo o nich píše, že jsou zednáři, zrádci a podobné hlouposti; proč by potom pracovali na uchování tradice? Tito aktivisté, to jsou lidé ne úplně duševně zdraví; to nemá logiku, ale přesto to pořád koluje, takové věci. Jsou tu útoky na kněze, pomluvy... Jistěže všichni mají své chyby, někteří třeba nejsou ani konsekventní – je tu řada kněží spřátelených a ti vedou osamocený boj, který je mnohem těžší, a někdy chybuje, ale prezentují úřad Církve. A je to právě internet a sociální média, kde služebníci Satanovi pod záminkou jakési podivuhodné tradičnosti brojí proti kněžím, šíří pomluvy, nactiutrhají, čímž nejen sami těžce hřeší, ale uvrhují do těžkých hříchů i ty, kteří to se zalíbením pročítají.

Apoštolát a svědectví pro plnost katolictví je v dnešní době velkou výzvou, je to velký úkol, který nám náš Pán uložil, k němuž nás váže naše povinnost. Tímto apoštolátem se také můžeme mimořádně posvětit, pokud ho budeme pod Kristovým vedením konat. Je třeba se učit, je třeba se poučovat z vlastních chyb, je třeba velkorysosti, ale při zachování důslednosti a pořádku.

Když se dnes veřejně hlásíme k našemu Pánu Ježíši Kristu, když Ho dnes veřejně s upřímným srdcem vyznáváme jako svého Pána, když Ho ctíme a chválíme, prosme o milost, aby v nás formoval právě křesťanské osobnosti, které Mu budou dělat čest a slávu a tím svědčit o Jeho království. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a jeho božská Matka Panna Maria!

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX o Cyrilometodějské pouti dne 5. července 2023 v Uherském Brodě

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící, naše katolická víra povznáší lásku k rodině, lásku k vlastnímu národu, lásku k vlasti do nadpřirozeného řádu milosti a tuto přivtěluje jako kamének do mozaiky křesťanských národů, jež tvoří svět křesťanské civilizace. Nikoliv beztvary internacionalismus, nikoliv sobecký nacionalismus, alebrž rodina křesťanských národů, křesťanských států, jsou vinným keřem z ratolestí vštípených do vinného kmene, jímž je Církev – mystické Tělo Kristovo.

Je zásluhou našich slovanských věrozvěstů – sv. Cyrila a Metoděje –, že náš národ a postupně se formující Český stát se stal takovouto plodnou ratolestí. Z Moravy vzešlo světlo víry Čechům a i ostatním slovanským zemím, na Velehradě byl pokřtěn český kníže Bořivoj a poté snad již v Čechách jeho choť svatá Ludmila. Ta obdržela od sv. Metoděje obraz Panny Marie, vytepaný z korintské slitiny, jak bylo v Byzanci obvyklé. Tento obraz po sv. Ludmile zdědil sv. Václav, který jej neustále nosil s sebou, měl ho i ve Staré Boleslavi, kde byl zavražděn. Jeho věrný sluha blahoslavený Podiven ho ukryl, po mnoha letech byl znovu objeven a dnes Staré Boleslavi vévodí velký mariánský chrám, který byl pro něj postaven. Tento obraz byl zřejmě husity poničen a znovu přetepán, či snad přetepán již za Karla IV. dle tehdejší módy, neb bývalo zvykem „vylepšovat“ starobylé relikvie. Obdobně byl za Karla IV. asi upraven svatováclavský meč, doplněna byla i helma sv. Václava. Co se přesně stalo se staroboleslavským reliéfem, to už nelze zjistit.

Tento mariánský obraz, později zvaný Paládiem zemí Koruny české, byl už tehdy uctíván jako záštita českých zemí, spása našeho národa, jehož pod ochranu Matky Boží poručili již svatí věrozvěsti. Putoval

k němu mezi mnohými i sv. Jan Nepomucký. A můžeme říci, že tomu, že sv. Cyril a Metoděj náš národ poručili ochraně Matky Boží, že toto zasvěcení našeho národa Panně Marii bylo v dobách dobrých i zlých neustále obnovováno, vděčí náš národ za to, že všechna nebezpečí a snahy o jeho zničení a likvidaci zdárně překonal.

Čím byl Moravě cisterciácký, později jezuitský Velehrad, tím byla Čechům Stará Boleslav – památkou na svaté věrozvěsty sv. Cyrila a Metoděje, na sv. Ludmilu a sv. Václava, zdrojem milosti a síly pro naši národní obnovu. Útoky nepřátel z Božího dopuštění jako trest za naše hříchy a nevěrnost nikdy nedokázaly vyhladit z našeho národa dílo cyrilometodějské a svatými bratry do zbožných českých srdcí vštípenou mariánskou úctu, náš národ, naši vlast zničit.

Obdobím velkého ohrožení naší vlasti, našeho národa bylo šíření protestantismu, který znamenal i radikální germanizaci Českých zemí. Právě tehdy to byly velké poutě k Panně Marii Staroboleslavské, k tomuto Paládiu, svěřenému nám sv. Metodějem, k němuž se upíraly oči českých katolických křesťanů. A nakonec, za velkých ztrát a utrpení, na němž měli velký podíl i národní zrádci, jako např. Jan Ámos Komenský, někteří odpadlí čeští šlechtici, kteří bojovali na straně našich nepřátel, či zrádci z císařského vojska, jako Bavor Arnošt z Ottowaldu, jenž přivedl Švédy do Prahy, zůstal náš národ upírající své prosebné pohledy k Matce Boží uchován. Jako poděkování za záchranu pravobřežní Prahy a hrdinný boj Pražanů byl vztyčen Mariánský sloup. Ten byl udatným Pražanům věnován věrným katolickým císařem Ferdinandem III. Velké dílo v tomto vykonalo i Továřstvo Ježíšovo.

Ale ďábel nezahálel, jeho další útok byl namířen právě proti Továřstvu Ježíšovu. A česká královna Marie Terezie za jidášský groš sňatku Marie Antoinetty s francouzským králem dala ke zrušení jezuitů nakonec souhlas. Byla to tvrdá rána pro život české církve, tím také zanikly poslední české školy. Brzy následoval bezbožný josefinismus s ujařmením církevního života pro zájmy panovnické rodiny. Josefinismus, jako každá bezbožnost, útočil i na samotný český národ tvrdým státním absolutismem, spojeným s radikálním germanizačním úsilím. V této době to byla opět cyrilometodějská úcta

spojená s úctou mariánskou, která českým katolíkům dávala naději na obnovu náboženskou i národní, a to přes ztrátu mnoha poutních míst a českých klášterů, které byly zdrojem pravého národního života, a proto byly přednostně rušeny.

Byla českým katolíkům drahá víra našich otců, museli se bránit znásilňování Církve státním aparátem, zneužívání víry pro bezbožné záměry lotrinské rodiny, jež vyrostla ze zednářských kořenů Františka Štěpána Lotrinského. Toto trvalo s přestávkami více než sto let a skončilo zbytečným krveprolitím světové války. Ale Panna Maria nezapomněla na svůj český národ a dala mu hojný zástup věrných kněží, věrných Církvi i svému národu. Tito pak v duchu cyrilometodějském a mariánském pracovali na obnově Církve a po roce 1918 vykonali v osvobozeném národě a osvobozené Církvi pravý div katolické obnovy. Jestliže po roce 1918 hrozilo, že Československo bude státem socialistickým, bylo útočeno na Církev a její práva se snahou zachovat státní kontrolu lotrinského typu nad Církvi, již do deseti let byly upraveny vztahy Československa se Svatým stolcem a po 60 letech státní zvěle – tolik let uplynulo od vypovězení konkordátu Františkem Josefem – v uzavřeném Modu vivendi byla respektována práva a svoboda Církve a bylo stvrzeno zrušení pseudozákonů josefínské svévole, např. jmenování a potvrzování církevních představených hlavou státu. Velkou zásluhu na tom měl i ministr zahraničí Dr. Edvard Beneš, který, ač sám se ke katolictví nehlásil, projevil vůči Církvi velkou vstřícnost a pohnul k souhlasu i proticírkevně zatvrzelého prezidenta TGM.

Do roku 1938 v duchu národním, cyrilometodějském, došlo u mnoha katolíků k opravdové obnově v Kristu. Velkou roli hrála místa spojená s cyrilometodějskou tradicí – Svatý Hostýn, Velehrad, Stará Boleslav a další, kde se kázaly duchovní cvičení, pořádaly poutě a konalo i mnoho dalších akcí.

Když se náš stát ocitl v roce 1938 v existenčním ohrožení, na radu prezidenta USA se Francie a Anglie rozhodly předhodit Československo jako kořist nacistickému Německu, velká část našeho národa se utíkala v duchu cyrilometodějské tradice k Matce Boží a českým ochráncům, tehdy bylo také velkolepě slaveno třisetleté

výročí návratu Paládia po ukradení bezbožnými Sasy. Přišlo sice velké utrpení německé okupace, teroru proti českému obyvatelstvu, ale náš národ, naše vlast nám přes hrozící vyhlazení českého národa zůstala uchována. Nicméně přišly další zkoušky, komunistický teror a dnes pro víru ještě nebezpečnější levicový, mravně rozvrácený liberalismus, jenž působí nejhůře zevnitř Církve, kam pronikl jako kouř Satanův Druhým vatikánským koncilem.

A i v této době nám naši slovanští věrozvěsti ukazují tam, kam nám ukazovali před již bezmála 1200 lety – k Matce Boží, k jejímu nebeskému trůnu, kde jediné můžeme vyprositi přežití naší české vlasti, katolickou obnovu Českých zemí a českého národa. Panně Marii byly, jak řečeno, naše země, naše vlast, náš národ mnohokrát zasvěceny, proto mohl už věrný český jezuita Bohuslav Balbín napsat: „Milá byla Panna Maria Čechům, milý byli Čechové Panně Marii.“ V tomto duchu se radujeme i z posvěcení našeho mariánského obrazu v této kapli, které vykonal z pověření patera superiora první asistent distriktu P. Stefan Frey. Prosme před ním, aby nás Panna Maria uchránila před nepřáteli, kteří chtějí naši zemi skrze úplatné zrádce sloužící cizím zájmům naši vlast zavléci do zkázy, chtějí ji mravně rozvrátit, rozvrátit české rodiny, zničit poslední zbytky spořádaného života. Prosme Pannu Marii, aby naplnila vírou srdce bloudící a pošetilým dala prozítní, prosme, aby po zkouškách, které nás čekají, si české země opět jakožto mariánské, jakožto země cyrilometodějské a dědictví svatováclavské vydobýly své místo mezi obnovenými katolickými zeměmi. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a jeho božská Matka Panna Maria!

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Exercicie pro ženy – Zlaté Hory

Začátek 23. 10. – 14.00 hod.

Konec 28. 10. – 13.00 hod.

3500,- Kč (studentky 2500,- Kč)

přihlášky P. Filip Marada – pmarada@fsspx.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ZÁŘÍ – ŘÍJEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 11/26

Všechny neděle	– 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
	– 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (12. 9. odpadá)
13. 9.	– 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (ráno odpadá)
1. 9.	– 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 9.	– 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
28. 9.	– 10.00 – Sv. Václava – Mše sv. chorální
29. 9.	– 18.00 – Sv. Michaela arch. – patrona bratří Bratrstva – Mše sv. chorální
6. 10.	– 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 10.	– 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny	– 8.00 – Mše sv.

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 30. září do 1. října

17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti

– celonoční adorace – 9.00 růženec - 10.00 Mše sv., závěrečné požehnání
a růžencová oběť

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální

Svatováclavská pouť

Praha – 28. září

Mše sv. v Michli – 10.00 hod.

poté pěší pouť na Vyšehrad k památné soše sv. Václava
a uctění sv. Václava společnou modlitbou

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
13. 9. – 17.30 – Slavnost posvěcení kostela – Mše
sv. chorální
24. 9. Mše sv. pouze v 10.00

ZLATÉ HORY

Kaple sv. Hedviky, Kostelní 440

2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
Sobota před druhou nedělí – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (kromě
9. 9.)

Pouť naší duchovní rodiny a rodin

Pátek 22. 9.: 17.30 hod. – růženec;
18.00 hod. – Mše sv. a po ní adorace do 22.00 hod.,
zakončená svátostným požehnáním.

Sobota 23. 9.: 8.00 hod. – Mše sv., po ní čas na snídani;
10.00 hod. – modlitba křížové cesty na poutní cestě
k Panně Marii Pomocné;
cca. 13.00 hod. – na poutním místě růženec, zakončený
požehnáním;
16.00 hod. – Tři sestry představí kongregaci sester
Bratrstva sv. Pia X. v Domě sv. Hedviky
a poté čas na setkání a zábavu.
Neděle 24. 9.: 10.00 hod. – Mše sv. chorální.

UHERSKÝ BROD

Kaple sv. Cyrila, Metoděje a Gorazda s bratřími, U Korečnice 1093

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
24. 9. – 17.30 – Mše sv. chorální (ráno odpadá)

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
30. 9. a 1. 10. Mše sv. odpadá

Celodenní adorace

5. září

Mše sv. – 8.00 hod.

Závěrečné svátostné požehnání – 17.00 hod.

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

14. 9. a 12. 10. – 17.30 – Mše sv.

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

1. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.